

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa M.W.

przeciwko Z. Sp. z o.o. w K.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne i przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 9 kwietnia 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 stycznia 2025 r., sygn. akt VII Pa 83/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. zasądza od M.W. na rzecz Z. Sp. z o.o. w K. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

DS

UZASADNIENIE

Powód M.W. w pozwie z 15 września 2023 r. domagał się od strony pozwanej Z. sp. z o.o. w K., przywrócenia do pracy i wypłacenia wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy, zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda

kosztów procesu według norm przepisanych i nadania wyrokowi w pkt 1 klauzuli natychmiastowej wykonalności.

Sąd Rejonowy w Kłodzku IV Wydział Pracy, wyrokiem z 21 maja 2024 r. (sygn. akt IV P 173/23), wydanym w sprawie z powództwa M.W., przeciwko Z. sp. z o.o. w K., o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne i przywrócenie do pracy, w punkcie pierwszym wyroku powództwo oddalił, w punkcie drugim zasądził od powoda na rzecz pozwanej spółki gminnej kwotę 180 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia prawomocności wyroku, oraz w punkcie trzecim nieuiszczoną opłatę od pozwu, od której uiszczenia powód jako pracownik był zwolniony zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Na skutek apelacji powoda, Sąd Okręgowy w Świdnicy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 14 stycznia 2025 r. (sygn. akt VII Pa 83/24), oddalił apelację i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 180 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

Skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego wywiódł powód, zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy, zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, a to art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz.U. z 2025 r., poz. 440), poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie, polegającą na przyjęciu braku ochrony powoda przed rozwiązaniem stosunku pracy na podstawie tego przepisu prawa, pomimo, że bezsprzecznie powód pismem z 28 lipca 2022 r. został wskazany pracodawcy jako osoba objęta taką ochroną;
2. naruszenie prawa materialnego, a to art. 25 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy, poprzez błędną ich wykładnię polegającą na przyjęciu, że w przypadku wskazania przez organizację związkową liczby osób podlegających ochronie w liczbie większej aniżeli przewiduje art. 25 ust. 3 i 4 ustawy pracodawca ma prawo uznaniowo zdecydować, która z osób wskazanych przez organizację związkową nie podlega tej ochronie;

3. naruszenie prawa materialnego, a to art. 32 ust. 1 ustawy, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na oddaleniu powództwa pomimo jednoznacznego stanowiska organizacji związkowej nie wyrażającego zgody na rozwiązanie stosunku pracy z powodem, co uzasadniało uwzględnienie powództwa w całości.

W związku z tak stawianymi zarzutami, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie, co do istoty sprawy, poprzez zmianę wyroku Sądu II instancji zmianę zaskarżonego wyroku w części określonej w pkt I i II sentencji i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania wg norm przepisanych, orzeczenie o kosztach postępowania według norm przepisanych i rozpoznanie sprawy na rozprawie.

Skarżący wniósł także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, albowiem w sprawie istnieje zagadnienie prawne, które dotychczas nie zostało praktycznie objęte orzecznictwem sądowym, a ma bardzo istotne znaczenie dla stosowania prawa, a to celem wyjaśnienia kto i ewentualnie w jakim terminie jest uprawniony do badania, która z osób - wskazanych przez organizację związkową na podstawie art. 25 ustawy o związkach zawodowych, jako objętych szczególną ochroną z art. 32 ustawy o związkach zawodowych - jest faktycznie tą ochroną objęta, a także czy tak wskazany i weryfikowany pracownik może ponosić negatywne konsekwencje takiej oceny, pomimo istnienia uzasadnionego przekonania o korzystaniu z tejże ochrony i wreszcie, czy wyznaczenie przez organizację związkową większej ich liczby niż przewidziana w bezwzględnie obowiązujących przepisach prawa może prowadzić do uznania, iż takie wyznaczenie jest prawnie nieskuteczne i w konsekwencji, żadna z wyznaczonych osób nie podlega szczególnej ochronie wynikającej z przepisu art. 32 ust. 1 ustawy.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną, pozwana spółka gminna wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku jej przyjęcia do rozpoznania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej spółki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia i dalszego merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi.

Skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Należy więc przypomnieć, że sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu lub zespołu przepisów, albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości, co do pewnego uregulowania prawnego. Z przedstawionych przez stronę wnoszącą skargę argumentów w odniesieniu do istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jakie są konkretne problemy prawne, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudence i prawa pozytywnego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Przedstawienie okoliczności

uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego dotyczyć musi problemu prawnego dotychczas nierozpatrywanego w judykaturze (postanowienia Sądu Najwyższego z 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114 czy z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, LEX nr 2499790). Chodzi o problem prawny, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2018 r., I UK 268/17, LEX nr 2508639).

W rozpoznawanej sprawie strona skarżąca nie zdołała wykazać, że mamy do czynienia z przywoływaną przesłanką pedsądu. Tym bardziej, że problem podnoszony przez stronę skarżącą był już wielokrotnie rozstrzygany przez Sąd Najwyższy i brak jest podstaw do przyjęcie, że w dalszym ciągu budzi jakiegolwiek wątpliwości i wymaga zmiany. W wyroku z 2 czerwca 2010 r. (II PK 367/09, Legalis nr 483410), przywoływanym także przez stronę skarżącą, Sąd Najwyższy jednoznacznie przesądził, że przepis art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych określa zakres ochrony przysługującej między innymi członkowi zarządu zakładowej organizacji związkowej i ogranicza tę ochronę do członków zarządu imiennie wskazanych jego uchwałą. W przypadku zakładowej organizacji związkowej reprezentatywnej w rozumieniu art. 241^{25a} k.p. ogólna liczba pracowników podlegających ochronie jest limitowana przez ust. 3 i 4 wskazanego wyżej artykułu, natomiast w odniesieniu do innej zakładowej organizacji związkowej - przez jego ust. 6, zgodnie z którym ochrona ta przysługuje jednemu pracownikowi imiennie wskazanemu uchwałą zarządu tej organizacji. Niedokonanie takiego wskazania powoduje, że - z mocy art. 32 ust. 8 ustawy - ochrona przewidziana w art. 32 ust. 1 przysługuje przewodniczącemu zakładowej organizacji związkowej. Nadto, określenie przez ustawodawcę limitu pracowników korzystających ze wzmożonej ochrony trwałości stosunku pracy oznacza, że imienne wskazanie przez zarząd zakładowej organizacji związkowej większej ich liczby niż przewidziana w bezwzględnie obowiązujących przepisach jest prawnie nieskuteczne i oznacza niedokonanie takiego wskazania w rozumieniu art. 32 ust. 8. Właściwe wskazanie pracowników podlegających szczególnej ochronie przed rozwiązaniem umowy o pracę należy bowiem do obowiązków zarządu związku

zawodowego, a niewykonanie tego obowiązku nie może powodować dla pracodawcy ujemnych konsekwencji, w szczególności w postaci objęcia ochroną pracowników, którym nie przysługuje ona z mocy obowiązujących przepisów.

Stanowisko to zostało zaakceptowane przez doktrynę i orzecznictwo oraz nie budzi wątpliwości – takich wątpliwości nie przedstawiła także strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak jest więc podstaw do twierdzenia, że błąd we wskazaniu liczby osób objętych ochroną, na podstawie przepisu art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, rodzi konieczność uruchamiania dalszych, nieprzewidzianych w ustawie procedur, które zmierzałyby do ustalenia, jakie konkretnie osoby są objęte ochroną w ramach ustawowego limitu.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 108 § 1, art. 98 § 1, 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. 2026 r., poz. 215).

DS.

[a.ł]